

Není dům jako dům

Jednou v neděli dopoledne jsem vařila oběd, zašla jsem do sklípku pro brambory – a ne a ne otevřít dveře. Zámek byl v pořádku, klíč taky, lomcuju klikou – nic. A tu vidím, že přede dveřmi leží nějaký balvan nebo hrouda. Byl to šnečí domeček.

Chtěla jsem ho odstrčit, ale držel jako přilepený. Slušně jsem zaklepala na ulitu, ale nikdo se neobjevil. Buším, volám – konečně se domek pohnul. Objevilo se jedno oko, druhé – pak se pomalounku vysoukala všelijaká tykadla a makadla a konečně pusa, která zívala na celé kolo.

„To je nápad, zaparkovat před cizím vchodem. Málem jsem vám šlápla na barák,“ zlobila jsem se.

„To by ovšem byla nenahraditelná škoda, druhý takový dům bych nesehnal.“

„Takový ne – to připouštím, ale mohl byste si pořídit lepší,“ neodpustila jsem si.

„Nechápu, co se vám na mém domě nelíbí,“ ohradil se šnek. „Vždyť jste ho pořádně ani neviděla. Nejdřív se koukněte dovnitř, pak kritizujte.“

A šnek vylezl a zval mě dál.

Nechtěla jsem ho odmítnout a taky jsem byla zvědavá, jak to má doma zařízené. Strčila jsem dovnitř hlavu, ale neviděla jsem vůbec nic. Byla tam tma, ticho a dusno.

„Tak zaprvé,“ povídám, „dům nemá okna. Jak, prosím vás, větráte? Zadruhé, nemá ani koupelnu – to je základní hygienický požadavek. Bez koupelny by vám to už dneska nikdo neschválil, pane domácí. A zatřetí – kde máte kuchyň?“

„Proč bych měl mít kuchyň, když nevařím? Potrpím si na syrovou stravu,“ hájil se hlemýžď.

„Ale co kdybyste se oženil? Paní by třeba ráda vařila, musíte myslet na všechno. A hlavně, copak si neuvědomujete, že uvnitř není k hnutí?“

„Paní Matyldo, ta ulita mi padne jako ulitá,“ bránil se šnek.

„Prosím vás, vždyť se v ní nemůžete ani otočit! Kdybyste trochu přibral, tak se tam už nevejdete. A celkový tvar je, s promínutím, naprosto samoúčelný. Řekla bych – přebujelý barokní detail! Taková architektura je dneska k smíchu.“

„Promiňte, že jsem vám vůbec lezl na oči, paní Matyldo, už to nikdy neudělám,“ brblal hlemýžď a soukal se pryč.

„Nebudte hned uražený, já to nemyslela ve zlém. Jste v zásadě pomalý tvor, a názor na architekturu se mění velmi rychle.“

Kdybyste chtěl, navrhla bych vám nový domek, který by vyhovoval všem současným požadavkům moderního bydlení. Pak by se vám teprve žilo!“

Když jsem hlemýžďovi navíc řekla, že mu domeček nakreslím zadarmo, jen ze známosti, už se nebránil.

S nadšením jsem se pustila do práce. Nejdřív jsem nakreslila plány, a všechno se

šnekem probrala. Měl spíš staromódní názory, a tak z toho nakonec vyšla taková praktická měšťanská vilka, s balkonem, balustrádami, lomeným štítem a zimní zahradou. Na tu se těšil nejvíc.

„A myslíte, že si tam můžu pěstovat salát i v zimě?“

„Že váháte,“ povídám, „jako hlemýžď zahradní budete konečně dělat čest svému jménu!“

Bez meškání jsem začala stavět. Domeček pro šneka není tak velký, je jako domeček pro panenky. To by bylo, abych to nezvládla sama.

Šnek mě s napětím sledoval – oči na stopkách. Novostavba v porovnání se starou ulitou byla nebe a dudy! Za týden se mohl pan domácí stěhovat do nového. Ještě jsem mu pomohla starou ulitu odkutálet do škarpy, a šla jsem se natáhnout s pocitem, že jsem svůj úkol zvládla na jedničku.

Ale v šest ráno se ozvalo bušení na dveře.

„Ten dům se mi vůbec nelíbí, paní Matyldo. Budete s ním muset něco udělat. Že má dveře na zdi místo na podlaze – s tím už jsem se smířil, koneckonců vlézt se do něj dá. Ale má jednu základní vadu: Je moc těžký a na zádech ho neunesu ani náhodou.“

„Proč byste ho někam nosil, a ještě k tomu na zádech?“ užasla jsem. „Pro dům je přece typické, že stojí pořád na jednom místě. Přemísťovat se budete jenom vy. Vyjdete si na procházku, na nákup nebo do práce a pak se do domu vrátíte.“

„Vyloučeno! Víte, co mi dá úsilí, než dolezu odtud třeba do Nového Strašecí, a vy chcete, abych se zase plahočil zpátky? A kdybych si cestou potřeboval dát šlofíka, musel bych si lehnout jen tak na studenou mez nebo do zaprášeného příkopu. To je pro mě naprosto nepřijatelné.“

Konečně se mi rozsvítilo v hlavě.

„Pane hlemýždi, vy potřebujete takzvaný mobil home!“

Nechápavě na mě zamžoural.

„Trajler... karavan... no, zkrátka maringotku! Stačí říct a dám vám dům na kola. Pak se můžete spánembohem stěhovat i s ním jako nějaký komediant.“

Sehnat ta správná kolečka byl trochu úkol. Taková, která se dávají k pianu, byla moc malá, ta od dětského kočárku zase moc velká. Konečně jsem našla kolečka ke koloběžce, dokonce i s pneumatikami. Ale musela jsem použít hever, abych namontovala kola pod dům. Hmoždila jsem se s tím celé dopoledne.

Hlemýžď se hned zapřáhl, táhl, táhl, tlačil, ale vila se ani nehнула.

„Copak jste kůň, abyste tahal takový náklad? Musíte si koupit auto a dům vzít do vleku.“

„Paní Matyldo, kde bych já vzal na auto?“ posteskl si šnek.

Co jsem s ním měla dělat? Zajela jsem na kole do nejbližšího hračkářství a koupila malé, elegantní, ale výkonné autíčko na baterky.

„To je něco pro vás. Uvidíte, jak vám to změní životní tempo.“

Šnek se rozpačitě drbal na hlavě.

„No, nevím. Moje první zásada zní: Pomalu a nenápadně – s tím teď bude konec. Aspoň kdyby to auto nebylo červené.“

Sedla jsem tedy znova na kolo a vyměnila auto za zelené. Připráhla jsem ho k domku a vybídla šneka:

„Zkuste, jak se vám pojede.“

Šnek trochu znejistěl, když viděl tolik dveří, a potom se začal soukat do kufru. V tu chvíli jsem to viděla černě.

„Jako šofér musíte sem – za volant. Toho se budete držet.“

„Chápu, abych někde cestou nevypadl,“ přikyvoval ochotně.

Ukázala jsem mu, kde má auto klakson a jak se zapíná. Hned si to namířil přes největší hroudy a balvany, taktak že se dům nerozsypal.

„To není terénní vůz, s tím nemůžete po poli,“ zarazila jsem ho a pomohla mu dotlačit auto s domem až na silnici.

Jestli má řidičský průkaz a zná dopravní značky, jsem se radši ani neptala. Nechtěla jsem mu zbytečně komplikovat už tak složitou situaci.

„Jedte pomalu a držte se na své straně. Však oni se vám ostatní vyhnou,“ uklidňovala jsem ho.

Šnek zatroubil na pozdrav a vyrazil rozvázně na silnici. Ale žádná idyla to nebyla. Kolem něho se řítily obrovská kola přímo závratnou rychlostí. Ozývalo se nepřetržité houkání klaksonů a láteření řidičů, skřípění brzd i zubů. Hlemýžď – oči na kapotě – se strachy tlačil čím dál tím víc ke krajnici, až se i s vilkou skutálel do příkopu.

Naštěstí šnek nemá žádné kosti, a tak si při tom pádu nemohl nic zlomit.

„Takové tempo – to je proti přírodě,“ lamentoval.

Vysoukal se z auta, nechal dům domem, doplazil se pro svou opuštěnou ulitu, vlezl dovnitř, zalepil se víčkem a celý týden spal jako dřevo. Pak se někam nepozorovaně odplazil, ani se se mnou nerozloučil.

Škoda, chtěla jsem mu zlepšit životní styl – ale marně. Kdepak, starého šneka novým kouskům nenaučíš.

